

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, O. P. S., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

NEBEZPEČÍ NEOFAŠISMU A NEONACISMU

Autor práce: Monika Novotná, DiS.
Studijní obor: Bezpečnostně právní činnost ve veřejné správě
Forma studia: Kombinovaná
Vedoucí práce: doc. Dr. Ing. Štefan Danics, Ph.D.
Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v této práci.

Souhlasím, aby práce byla uložena v knihovně Vysoké školy evropských a regionálních studií v Českých Budějovicích a zpřístupněna v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách v platném znění.

.....

Touto cestou bych chtěla poděkovat doc. Dr. Ing. Štefanu Danicsovi, Ph.D., vedoucímu mé bakalářské práce za cenné rady a připomínky během psaní mé bakalářské práce.

ABSTRAKT

NOVOTNÁ, M. *Nebezpečí neofašismus a neonacismu* : bakalářská práce. České Budějovice : Vysoká škola evropských a regionálních studií, o. p. s., 2012. 51 s. Vedoucí bakalářské práce : doc. Dr. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

Klíčová slova: extremismus, levicový extremismus, neofašismus, neonacismus, pravicový extremismus, rasismus, xenofobie.

Ve své bakalářské práci se zabývám problematikou neofašismu a neonacismu. Postupuji od jejich kořenů - německého nacismu a italského fašismu, přes profily vůdčích osobností těchto ideologií. Dále se soustřeďuji na situaci v České republice. Zajímá mne porovnání jejich vlivu na českou společnost, zabývám se také symbolikou, pro stoupence extremistických skupin velmi zásadní. Extremistické projevy na politické úrovni reflektuji na konkrétním případě Dělnické strany sociální spravedlnosti. V závěru docházím k poznání, že neofašismus se na rozdíl od neonacismu v našich reáliích téměř nevyskytuje. Předkládám také nejvýznamnější aktuální trendy na současné české extremistické scéně.

ABSTRACT

NOVOTNÁ, M. *The danger of neo-fascism and neo-Nazism* : Bachelor thesis.
České Budějovice : The College of European and Regional Studies, o. p. s., 2012. 51 s.
Supervisor : doc. Dr. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

Key words: extremism, left-wing extremism, neo-fascism, neo-Nazism, right-wing extremism, racism, xenophobia.

In my thesis I focus on neo-fascism and neo-Nazism. I move from their roots - German Nazism and Italian fascism, through profiles of the leaders of these ideologies. Furthermore, I concentrate on the situation in the Czech Republic. I am interested in comparing their impact on the Czech society, I deal also with the symbolism that is very essential for the followers of extremist groups. Extremist manifestations at the political level are reflected on the specific case of the Workers' Party of social justice.

In conclusion I come to the realization that neo-fascism, unlike neo-Nazism in our conditions almost absent. I also present the most current trends in contemporary Czech extremist scene.

Obsah

ÚVOD	7
1 CÍL A METODIKA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE	9
2 KOMPARACE IDEOVÝCH VÝCHODISEK NEONACISMU A NEOFAŠISMU	10
2.1 Nacistické Německo	14
2.1.1 Adolf Hitler.....	16
2.2 Fašistická Itálie	17
2.2.1 Benito Amilcare Andrea Mussolini	19
3 NEONACISTICKÉ A NEOFAŠISTICKÉ PROJEVY V ČESKÉ REPUBLICE	21
3.1 Dělnická strana (Dělnická strana sociální spravedlnosti)	24
3.2 Význam symboliky pro pravicové extrémisty	26
4 OPATŘENÍ ČR V BOJI PROTI NEONACISMU A NEOFAŠISMU	32
4.1 Právní opatření.....	32
4.2 Opatření bezpečnostních složek státu	34
4.3 Další opatření bezpečnostních složek státu	39
ZÁVĚR	41
SEZNAM LITERATURY A PRAMENŮ	43
PŘÍLOHY	47

Úvod

Snad každý se během svého života setkal s projevem extremismu, rasismu, nebo xenofobie, ať již osobně, nebo zprostředkovaně. Významnou roli prostředníka zde hrají média, která často přináší obrazy různých demonstrací krajně levicově či pravicově zaměřených skupin, v horším případě útočných akcí na jiné skupiny obyvatel. Tyto projevy na jedné straně v lidech obavy a strach, na druhé straně se ve společnosti samotné, obzvláště v obdobích nejistoty, objevují tendence přiklánět se k vyhraněným názorům. Současná ekonomická krize, zdůrazňovaná právě médii, těmito tendencím nahrává. Ve společenské nejistotě hledají lidé viníky a mají sklony přiklánět se k různě vyhraněným názorům. Vedle toho je to také jeden z důvodů proč lidé volí někdy i velmi nekonformní politické strany, v jejichž programech již lze vystopovat extremistické názory. Lidé, kteří se cítí nespokojeni však tyto názory v dané situaci jako extrémní nevnímají, naopak je přitahuje jasnost a razantnost jejich politických prohlášení. V tom vidím určité nebezpečí a vnímám jako důležitou společenskou sebereflexi a určitou ostražitost před těmito tendencemi. Dvěma konkrétní proudy, které Policie ČR a Bezpečnostní informační služba pojímá jako extremistické, jsou neofašismus a neonacismus. Tyto skupiny mívají krajně radikální postoje a jejich rozmach společnost sleduje s obavami. To je také jeden z důvodů, proč jsem si je zvolila jako téma pro svoji bakalářskou práci.

V poslední době se posouvá hranice toho, co je vnímáno ještě "normální" a co již jako extrémní chování. Lidé mají pocit, že jejich práva nejsou nikým chráněna, a že je tedy v pořádku vzít situaci do vlastních rukou. Ukázku takového jednání jsme mohli sledovat nedávno v severních Čechách, kde proti sobě stáli zástupci většinové společnosti proti romské menšině. Vláda sice přislíbila pomoc, nakonec však žádné konkrétní řešení nepřinesla. Jediný, kdo se postavil k celé situaci aktivně, byla Policie České republiky, která v nejproblematictější oblasti zvýšila počet policistů. Pro daný region je to ale pouze dočasné řešení a samotný problém to nevyřešilo. Vzhledem k tomu, že se lidé nedočkali pomoci od vlády, jsou na místě obavy z podpory extremistických stran a skupin. Také proto vnímám dané téma jako důležité a vysoce aktuální.

V úvodní části své práce se zabývám definicí extremismu, který zaštiťuje pojmy pro moje téma zásadní. Zdůraznila jsem zde rozdělení na pravicový a levicový

extremismus, které jsou v českém prostředí nejrozšířenější. Dále uvádím historický exkurz, který osvětluje kořeny nacismu a fašismu. Na tomto základě pak osvětluji ideologii neonacismu a neofašismu, které na ně navazují a snaží se o jejich obnovu. Ve druhé části práce vymezuji roli bezpečnostních složek - zajistit ochranu občanů a demokratického uspořádání.

Situaci v ČR ilustruji na konkrétním případě Dělnické strany sociální spravedlnosti, která ač se prezentuje umírněně, je krajně pravicová a prokazatelně napojená na české neonacistické hnutí. K jednotlivým ideologiím se pojí specifická symbolika, mající významnou roli pro její stoupence. V českém prostředí tomu tak do nedávné doby nebylo. V současnosti však podle expertů dochází k nárůstu zájmu o hlubší pochopení a s tím souvisejícímu ztotožnění se s danou ideologií. Proto se touto tematikou zabývám v samostatné kapitole.

V závěru shrnuji dosažené poznatky o neonacismu a neofašismu v českém prostředí, především aktuální tendence na neonacistické scéně.

1 Cíl a metodika bakalářské práce

K historicky nejsilnějším extremistickým tendencím v evropském měřítku se řadí německý nacismus a italský fašismus. Na ně navazuje také současná pravicově extremistická scéna, neonacismus a neofašismus. Mým cílem bylo především zmapovat tyto novodobé formy extremismu v prostředí ČR a porovnat sílu jejich vlivu. Vycházela jsem při tom z komparace ideových východisek právě nacismu a fašismu. Zabývám se také profilem jejich historických vůdců.

Dalšími cíli mojí práce bylo provést analýzu projevů neonacistických a neofašistických subjektů působících v ČR, zmapovat význam symboliky pro pravicové extremisty a nastínit opatření ČR v boji proti neonacismu a neofašismu.

Porovnáním těchto dvou ideových východisek jsem chtěla dospět k hlubšímu pochopení pravicového extremismu jako aktuálního fenoménu a bezpečností hrozby našeho demokratického státu.

Vzhledem k teoretické podobě mojí bakalářské práce jsem vycházela především ze studia odborných zdrojů - prováděla jsem rešerši a analýzu odborných publikací předních českých odborníků na danou problematiku.

2 Komparace ideových východisek neonacismu a neofašismu

Ve slovníku cizích slov najdeme pod pojmy „neonacismus“ a „neofašismus“ tyto definice: „Neonacismus je ideologie a politické hnutí navazující na nacismus a usilující o jeho obnovu a neofašismus je ideologie a politické hnutí usilující o obnovení fašismu“¹.

Extremismus vedle toho slovník definuje jako krajně radikální výstřední postoj. Extremismus není jednoznačný pojem, ale je vysoce frekventovaný a hojně používaný v kombinaci s pojmy neonacismus a neofašismus, proto je v této práci klíčový.

Podle Ministerstva vnitra, jak uvádí na svých stránkách², jsou pojmem **extremismus** označovány vyhraněné ideologické postoje, které vybočují z ústavních, zákonných norem, vyznačují se prvky netolerance, a útočí proti základním demokratickým ústavním principům, jak jsou definovány v českém ústavním pořádku. Mezi tyto principy patří:

- úcta k právům a svobodám člověka a občana (článek 1 Ústavy),
- svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát (článek 1 Ústavy),
- nezměnitelnost podstatných náležitostí demokratického právního státu (článek 9 odstavec 2 Ústavy),
- svrchovanost lidu (článek 2 Ústavy),
- volná soutěž politických stran respektujících základní demokratické principy a odmítajících násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů (článek 5 Ústavy),
- ochrana menšin při rozhodování většiny (článek 6 Ústavy),
- svoboda a rovnost lidí v důstojnosti a právech, nezadatelnost, nezcižitelnost, nepromlčitelnost a nezrušitelnost základních práv a svobod bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národního a sociálního původu, příslušnosti k národnosti nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení (článek 1, článek 3 Listiny základních práv a svobod).

---

¹*Slovník cizích slov*. 2., dopl. vyd. Praha, 1996, s. 233.

²Ministerstvo vnitra [online]. 2011 [cit. 2011-12-27]. Dostupné z WWW: <<http://www.mvcr.cz/clanek/co-je-extremismus.aspx>>.

Extremistické postoje jsou způsobilé přejít v aktivity, které působí, ať již přímo nebo v dlouhodobém důsledku, destruktivně na stávající demokratický politicko - ekonomický systém, tj. snaží se nahradit demokratický systém systémem nedemokratickým (totalitním nebo autoritářským režimem, diktaturou, anarchií).

Další definicí, kterou můžeme pojem extremismus popsat, je verze používaná Bezpečnostně informační službou České republiky (dále jen „BIS“), uvedena na webové stránce BIS³, která tento pojem bere více v obecném pohledu a vyplývá z něj, že extremismus je spíše politologický pojem, který se vztahuje na hraniční, zcela nestandardní společenské jevy a jejich nositele. Bezpečnostním rizikem se stává v okamžiku, kdy jsou jeho motorem ostře antagonistické postoje vůči stávajícímu společenskému řádu a nesmiřitelnost vyúsťuje v konkrétní záměry a aktivity, směřující k destabilizaci a odstranění daného politického a sociálního systému. Ve svobodné společnosti by vítězství krajně vyhrocených, demokracii nepřátelských postojů, názorů a ideologií znamenalo ústup od lidských práv a nastolení autoritářství, totality nebo anarchie.

Z obou shora uvedených definic vyplývá shodný závěr, že extremistické jednání je podhoubím aktivit zaměřených proti ústavnímu zřízení a jím chráněným hodnotám.

Extremismus obvykle používá ke svému růstu a propagaci tyto instrumenty:

- historický revizionismus,
- sociální demagogii,
- aktivismus,
- podporu verbálního až fyzického násilí vůči oponentům a vůči apriori definovaným sociálním skupinám a
- konspirativní teorii.

V odborné literatuře, ale i v některých materiálech bezpečnostních orgánů našeho státu se obvykle rozlišuje extremismus:

- levicový a pravicový,
- náboženský,
- ekologický a
- národnostní (regionalistický) nebo také etnický extremismus

---

³Bezpečnostní informační služba [online]. 2011 [cit. 2011-12-30]. Dostupné z WWW: <<http://www.bis.cz/extremismus.html>>.

Poslední tři formy extremismu se v České republice vyskytují jen ojediněle (Policie České republiky se například intenzivně zabývá problematikou sekt), proto se Bezpečnostní složky v čele s Policií České republiky zaměřují hlavně na extremisty pravicové (inspirované a používající v první řadě rasovou, etnickou a nacionální zášť, sympatizující s historickým fašismem nebo nacismem) a levicové (motivované především záští sociální, třídní, antikulturní, sympatizující s historickým komunismem nebo anarchismem).⁴

Pravicový extremismus

Pod pojem pravicový extremismus zahrnujeme skutečně extremistické jednání, v našem státě prezentované především skupinami skinheadských nebo aspoň původně skinheadských seskupení. V dnešní době a společnosti již tyto skupiny tolik nelpí na klasické fašistické doktríně korporativní společnosti s omezeným, nebo žádným fungováním institucí, které považujeme za demokratické. Tato seskupení se omezila na pouhé formulování xenofobních programů, kde jsou klíčovými slovy rasismus a antisemitismus. Pravicové extremistické skupiny se tak vyznačují poměrně malým a chudým myšlenkovým rozpětím, což má za následek splývání jednotlivých skupin a rozdíl mezi nimi je patrný jen ve způsobu, jak se chtějí prosadit a jak chtějí dosáhnout svých cílů.

Významný prostor v pravé části extremistického spektra zaujímají především nacionalisté, jejichž hlavním rysem je upřednostňování národnostního principu před občanským. Odmítají rovné uplatňování lidských a občanských práv a v jejich programech se objevují otevřené nebo skryté prvky rasismu, xenofobie a antisemitismu.

Poznávacím znakem nejextrémnějších hnutí pravého spektra jsou hesla o „*etnické čistotě*“ nebo „*rasové válce*“. Svě místo zde mají kultury „*národa, krve*“ a „*země*“, které kladou důraz na rasu a národ ve spojení s jejich historickým teritoriem. Skupiny či jedinci, kteří vyznávají zmíněná hesla a kultury se často zcela otevřeně hlásí k dědictví německého nacismu a italského fašismu, tedy k militantně nacionalistickým a rasistickým hnutím, která si dala za cíl svržení stávajících politických režimů a převzetí státního aparátu.

---

⁴Ministerstvo vnitra [online]. 2011 [cit. 2011-12-27]. Dostupné z WWW: <<http://www.mvcr.cz/clanek/co-je-extremismus.aspx>>.

Společným jmenovatelem militantně nacionalistických skupin je přesvědčení o nadřazenosti určité skupiny lidí nad jinými, víra v potřebu silného a rozhodného vůdce národů a vnímání násilí jako očištné síly, kterou lze uplatnit vždy a na všechny. Za svůj cíl považují silný stát s rasově čistou společností, silným vůdcem a pevným řádem, jehož narušení je třeba tvrdě trestat.⁵

Extrémně pravicová hnutí v České republice směřují své hlavní aktivity třemi směry. Jeden z těchto směrů je vydávání vlastních tiskovin, které slouží k propagaci jednotlivých akcí, především koncertů. Dále jsou zde publikovány články s rasistickým a antisemitským obsahem. Nutno podotknout, že ve srovnání se zahraničními, extremisty vydávanými tiskovinami, je Česká republika silně pod průměrem, jak v grafickém provedení, tak v obsahu zveřejňovaných článků. Čeští extrémisté jsou ve svých rasistických a xenofobních postojích umírněnější, než jejich zahraniční kolegové třeba z Velké Británie, nebo Německa.

Druhým směrem či formou aktivit je pořádání koncertů fašistických hudebních skupin, kde bývá zpravidla i velká účast zahraničních, ve většině případů radikálnějších příznivců.

Třetí směr aktivity je účast na násilných akcích, zpravidla motivované rasovou nenávistí. Zde využívají hlavně regiony, kde je velkým problémem nezaměstnanost a sociální nespravedlnost. Do takto těžké situace postavení občané jsou schopní, většinou ze zoufalství, do jisté míry tolerovat i radikálnější postoje pravicových či levicových extrémistů, kteří se staví do role pomocníků nespravedlností stížených občanů.

Levicový extremismus

Levicový extremismus se v české politice i společnosti profiluje především aktivitami směřujícími na kritiku společnosti coby systému s chybami. Má snahu tlačit na odstranění daných chyb z fungování společnosti. Dříve levicový extremismus kritizoval společnost jako takovou, viz. anarchismus. Na povrchu to vypadá jako velký posun v myšlení levicových extrémistů, ale způsoby jakými chtějí dosáhnout odstranění těchto chyb společnosti jsou často velmi nestandardní a někdy i velmi tvrdé a násilné. Jako nejmenší zlo jsou zde nabízeny alternativy k současnému způsobu žití. Jedná se

---

⁵Ministerstvo vnitra [online]. 2011 [cit. 2011-12-27]. Dostupné z WWW: <<http://www.mvcr.cz/clanek/co-je-extremismus.aspx>>.

o jiné životní styly založené na rozdílných hodnotových prioritách, než je běžné ve většinové společnosti. Tyto skupiny můžeme nazvat autonomními nebo také alternativními. A jsou umírněnější verzi oproti skupinám, které jsou označovány coby anarchisté.

Anarchisté a mnohé další levicově extremistické organizace můžeme označit jako skupiny, které jsou v diametrálním rozporu s demokratickými principy, stejně jako jsou v rozporu pravicoví extremisté. Jejich programy, postoje a aktivity vycházející z levé části extremistického spektra. Významné místo zde zaujímají vyznavači marx-leninské revoluční ideologie. Ti vyzývají k diktatuře proletariátu, taky jinak k organizovanému, systematicky uplatňovanému násilí, jehož cílem a smyslem je likvidace aktivních odpůrců i veškeré možné názorové opozice.

Jednou ze součástí levicového extremismu je i tzv. anarchoautonomní hnutí, které spojuje anarchisty s příznivci tzv. autonomního neideologického proudu, odmítajícího respektovat jakýkoliv společenský řád a jeho struktury. Cílem anarchoautonomů je odstranit stát a vytvořit prostor zcela zbavený všech autorit. Takový systém by ovšem ve svém důsledku nebyl schopen zajistit lidská práva a svobody.⁶

V ideálním případě by byli levicový a pravicový extremismus protipóly, realita je však komplikovanější. Každý apeluje na jiné ideje, ale často používají stejné cesty (nátlak a zastrašování) a dosahují velmi podobných cílů (diskriminace některé skupiny lidí).

2.1 Nacistické Německo

"Nacismus vznikl ve stejné době jako fašismus a pod jeho vlivem, ale jeho cesta k moci byla podstatně delší a v konečném důsledku se od fašismu v mnoha ohledech vzdálil."⁷

Nacismus neboli nacionální socialismus vyrůstal z pravicově nacionalistických i levicově socialistických kořenů. Vůdcem nacistů se stal Adolf Hitler, který chtěl

---

⁶Bezpečnostní informační služba [online]. 2011 [cit. 2011-12-30]. Dostupné z WWW: <<http://www.bis.cz/extremismus.html>>.

⁷CHARVÁT, J. *Současný politický extremismus a radikalismus*. vyd. 1. Praha, 2007, s. 67.

uchopit moc po vzoru Mussolini (1922), tj. násilnou cestou tzv. Mnichovským pučem v roce 1923, ale to se mu nepovedlo. Rozhodl se tedy dostat k moci ústavní cestou, tj. prostřednictvím voleb k čemuž mu mimo jiné hodně napomohla i světová hospodářská krize z roku 1933. V tomto roce byl Adolf Hitler jmenován německým kancléřem a poté rychle rozšiřoval svoje mocenské pravomoci. Několik let předtím (1925 – 1926) uveřejnil knihu „*Mein Kampf*“ (v překladu „*Můj boj*“), která se později stala hlavním ideologickým východiskem nacismu.

Jenom připomeňme, že po první světové válce byla v čele poraženého a sankcemi stíženého Německa nezkušená Výmarská vláda, která se potácela od krize ke krizi. Během jejího působení vznikly na území Německa z nespokojených a zklamaných válečných veteránů tzv. „**jednotky Freikorps**“ (*svobodné sbory*), které si časem získaly neformální brutální politickou moc. Krom jiných politických hnutí v Německu i Freikorps inklinovaly k pravici.

Německo jako národ velmi těžce neslo fakt, že válku prohrálo. Ještě hůře však neslo důsledky Versailleské smlouvy, které znamenaly ztrátu některých území, odzbrojení a reparaci - obrovské odškodnění vítězným zemím. Právě Versailleské smlouvy spolu s obrovskou ekonomickou krizí a následnou inflací umožnily řadě vůdců politické pravice pod vedením samotného Ludendorffa propagovat tezi, že armáda vlastně poražena nebyla, ale že byla zrazena a to zejména socialisty ve Výmarské vládě.

"V politickém chaosu se téměř ztrácela malá pravicová bavorská strana s názvem **Národně socialistická dělnická strana Německa**. Strana byla vedena fascinujícím řečníkem jménem Adolf Hitler. Nacistická strana, jak byla všeobecně nazývána, získávala podporu pouze pomalu, neboť na počátku se dopustila několika chyb. Hitler totiž chtěl zprvu uchopit moc násilným pučem prostřednictvím ozbrojeným jednotek známých pod zkratkou SA (Sturmabteilung), které se podobaly Freikorpsu."⁸

Tento pokus o převzetí moci však nevyšel a všichni, včetně Hitlera byli uvězněni. Hitler během svého věznění vypracoval nový nenásilný plán převzetí moci v Německu, kde utlumil své zuřivé antisemitské myšlenky a apeloval na neporaženost německého národa a zdůrazňoval zradu současné vlády.

---

⁸WIEST, Andy. *Obrazové dějiny první světové války*. 2. vyd. Praha, 2008, 264 s.

Hitler německému národu přísahal, že nacisté přivedou jejich zemi rozbitím Versailleské smlouvy opět k bývalé slávě. Také sliboval, že získá zpět ztracená území a znovu se vybuduje silné hospodářství a armáda.

Tyto sliby, řečnické umění samotného Hitlera, jakož i zastrašující násilí, které nacisté rozpoutali v ulicích jim získalo nakonec potřebnou volební podporu k získání silného postavení v Říšském sněmu a samotné jmenování Hitlera kancléřem jim umožnilo dostat se i k vládní moci.

2.1.1 Adolf Hitler

Adolf Hitler se narodil v roce 1889 v Rakousku jako syn úředníka. V roce 1908 přesídlil do Vídně, kde se snažil uchytit jako malíř. Umělecká akademie jeho žádost o přijetí odmítla a z mladého Hitlera se stal tulák živící se vším možným, především však prodejem svých prací. Během pobytu ve Vídni se u něj vyvinul svérázný politický názor, který byl směsicí antisemitismu a radikálního německého nacionalismu. V roce 1913 přesídlil Hitler do Mnichova, kde chtěl rozvíjet svou uměleckou kariéru. Zde však byl zatažen do víru událostí, které zachvátily tehdejší svět. Po vypuknutí první světové války se připojil k německé armádě. V listopadu 1914 se zúčastnil první bitvy u Ypry a získal železný kříž druhé třídy za statečnost. Svému domácímu o tom napsal: "*Byl to nejšťastnější den mého života. Je pravda, že většina z mých kamarádů, kteří by si jej zasloužili stejnou měrou, je již mrtvá.*"⁹ Hitler byl poté povýšen na svobodníka a sloužil v armádě až do konce války, z které nakonec vyvázl jen o vlásek. Když se válka blížila k závěru, dostal se opět k Ypry, kde přišel dne 14. října 1918 při plynovém útoku dočasně o zrak a byl evakuován do vojenské nemocnice. Když se později dozvěděl o porážce Německa, otočil se prý tváří ke zdi a hořce plakal. Po uzdravení byl při návratu do Mnichova angažován úřady pro vyšetřování extremistického politického hnutí ve městě. Jedna ze skupin, kterou byl vyslán prověřit, byla téměř neznámá antisemitistická ultranacionalistická skupina zvaná *Německá dělnická strana*. Ta jej zaujala natolik, že se nakonec stal jejím sedmým registrovaným členem. Hitler věřil, že Židé a komunisté Německo zradili, a již v tomto stadiu tvrdil, že by zhruba 15 000 Židů "*mělo být posláno do plynu*". Hitler se stal se vášnivým, fascinujícím a demagogickým řečníkem a poskytl Němcům v období Výmarské republiky určitou

---

⁹WIEST, Andy. *Obrazové dějiny první světové války*. 2. vyd. Praha, 2008, 264 s.

alternativu demokratické vlády. Jeho cílem, jak napsal ve své knize *Mein Kampf*, byl návrat Německa ke své velikosti a dominantnímu postavení v Evropě.¹⁰

2.2 Fašistická Itálie

Fašismus se dostal k moci díky širší shodě pro něj příznivých okolností. Jedna z nich byla nestabilita nových demokratických režimů nastolených po první světové válce, druhá byla nejistota ve funkčnosti tradičních demokratických států. Důležitou roli zde sehrála také ekonomická krize a v neposlední řadě i vliv bolševické revoluce v Rusku. Právě bolševická revoluce vedla k obavám středních a vyšších vrstev v celé Evropě z rozšíření sociální revoluce. Proto tyto třídy nepřímo podporovaly politické síly fašismu a nacismu, které měly boj proti komunismu jako stěžejní bod svého programu.¹¹

Fašismus (italsky *fascismo*) v původním smyslu označuje italský fašismus, politické hnutí, které ovládalo Itálii v letech 1922 až 1943 a bylo vedené Benitem Mussolinim. Toto hnutí se ve 20. letech dvacátého století rozšířilo na další, podobná politická hnutí, strany a státní režimy v jiných zemích, a stalo se tak označením typu i politické ideologie. Hlavním znakem fašismu je silný nacionalismus, dalšími typickými rysy těchto ideologií jsou mimo jiné i charismatické vůdcovství, militarismus, kult modernity, mládí a síly jakož i silná ekonomická role státu, často chápaného korporativisticky.

Na rozdíl od německého nacismu, nebyl u fašismu kladen takový důraz na tzv. „rasovou teorii“. Německý rasismus vedl ke genocidě Židů a dalších skupin obyvatelstva. Pro Němce byl rasismus a antisemitismus zásadním prvkem programu, kdežto Mussolini měl ve svém hnutí řadu židovských členů.

Když v srpnu 1914 vypukla první světová válka byl Benito Mussolini šéfredaktorem novin *Italské socialistické strany*, a jako její člen boj odmítal. Nedlouho poté se však přidal ke skupině levicových nacionalistů, zvané *Fasci Rivoluzionari d'Azione Internazionalista* (Revoluční svaz intervenční akce), podněcující vstup Itálie do války v naději, že se podaří vysvobodit Itálii žijící pod cizí nadvládou. Tímto činem

---

¹⁰WIEST, Andy. *Obrazové dějiny první světové války*. 2. vyd. Praha, 2008, 264 s.

¹¹CHARVÁT, J. *Současný politický extremismus a radikalismus*. vyd. 1. Praha, 2007, s. 65.

ztratil členství ve straně a stal se nepřítelem socialismu. Po první světové válce se nositeli fašistických idejí stali v Evropě především bývalí frontoví vojáci. V roce 1919 založil Benito Mussolini organizaci *Fasci italiani di combattimento* (Bojová bratrstva), budoucí fašistickou stranu *Partito Nazionale Fascista* (PNF) a vyhlásil válku socialismu, neboť se protiví nacionalismu, jak uvedl ve svém prohlášení.

V Itálii nabral fašismus relativně rychlý směr doprava a stal se zde významnou hybnou silou národa. V roce 1922 vznikla v Itálii, nutno podotknout že s významnou podporou fašistického hnutí, politická krize. Výsledkem bylo založení prvního stabilního fašistického režimu světa, kdy moc pevně svíral ve svých rukou Benito Mussolini.

K moci se dostal polo-oficiální cestou na konci října 1922, kdy zorganizoval tažení, jež vešlo do dějin jako Pochod na Řím. Jeho stoupenci tzv. černokošiláci se vydali k hlavnímu městu zatímco Mussolini vyčkával v Milánu připraven uprchnout do Švýcarska, kdyby akce selhala. Premiér Itálie se pokusil tažení fašistů zastavit, což se mu zčásti podařilo. Král Viktor Emanuel III. však odmítl premiéra podpořit vyhlášením stanného práva a místo toho zcela nepochopitelně nabídl Mussolinimu místo premiéra. Mussolini vzápětí přicestoval do Říma a úřad převzal.

Ze začátku předsedal Mussolini koaliční vládě, jež prováděla běžnou konzervativní politiku, ale již roku 1923 se fašistům pomocí nátlaku podařilo prosadit nový volební zákon a Mussoliniho nacionalistická koalice díky nátlaku na voliče ve volbách dne 6. dubna 1924 drtivě zvítězila a „*duce*“, jak se nechal Mussolini oslovovat, ovládl parlament. Po několika měsících, kdy si Mussolini dělal "pořádky" ve svých řadách i v parlamentu dne 3. ledna 1925 přednesl agresivní projev, v němž přijal odpovědnost za vraždu socialisty Giacomo Matteotti, který si dovolil kritizovat po volbách nezákonné ovlivňování voleb fašisty a hned nato byl zavražděn. Poté fašisté spustili vlnu opatření k utužení režimu: rušení opozičních novin, zatýkání nefašistických politiků, rozpuštění politických stran kromě fašistické *Partito Nazionale Fascista*, zavedení trestu smrti a další kroky „*na obranu státu*“. Počátkem roku 1927 byla diktatura jedné strany dobudována.

Fašismus, na rozdíl od jiných politických proudů postrádal v Itálii i jinde jednotnou systematickou doktrínu a jasný program, vyznačoval se velkou pružností a pragmatismem a to jak ve svých taktických cílech tak i prostředcích. Pojmy, které

se pojí s definicí fašismu, jako jsou *nacionalismus*, *rasismus*, *korporativismus* a *iracionalismus*, proto nikdy zcela necharakterizují všechna vývojová stádia všech fašistických hnutí.

Po získání moci oba velké režimy, **fašismus** i **nacismus**, dokázaly situaci stabilizovat a získat si podporu nemalé části obyvatelstva. Oba pak zanikly v důsledku světové války, jež samy vyvolaly svou agresivní zahraniční politikou. Existovaly ovšem i rozdíly v cílech a metodách obou režimů; a existovaly i další kolaborantské fašistické vlády, které za druhé světové války pomohli uvést do života Němci v satelitních či okupovaných zemích.

První světová válka (1914 – 1918) nepřinesla jen obrovské utrpení, hmotné strádání a politický rozvrat. V očích mnoha současníků také podryla víru v dosud převládající ideologie, konzervatismus, liberalismus i socialismus, které nedokázaly válečným hrůzám předejít, a naopak vybičovala vlastenectví a posílila víru v organizační a mocenské schopnosti státu, v potřebu vůdcovství a podřízení se, v idealismus a bojové ctnosti. To připravilo živnou půdu pro hnutí fašistického typu, která vznikala po celé Evropě a často se opírala o demobilizované vojáky.

2.2.1 Benito Amilcare Andrea Mussolini

Benito Amilcare Andrea Mussolini se narodil dne 29. července 1883 jako syn kováře a později hostinského. Vydal se ve šlépějích matky, která byla učitelkou, učil ale jen jeden rok, poté uprchl do Švýcarska, aby se vyhnul vojenské službě. Roku 1902 se ve Švýcarsku stal členem Italské socialistické strany. Za potulku byl ze země vykázán a roku 1904 se vrátil do Itálie, kde nastoupil vojenskou službu a o 4 roky později se stal novinářem.

Po vypuknutí první světové války se rozešel se socialistickou stranou z důvodu schvalování vstoupení do války. V roce 1915 odjel Benito Mussolini jako dobrovolník na frontu, kde onemocněl paratyfem, ale nemoc přežil a v roce 1917 byl propuštěn z armády pro těžké zranění. Roku 1919 založil svoji organizaci *Fasci di Combattimento* (Bojové svazky), tato organizace se roku 1921 změnila na fašistickou stranu - PNF - Partito Nazionale Fascista, téhož roku byl zvolen do italského parlamentu.

Roku 1922 zorganizoval Benito Mussolini Pochod na Řím a vyhrožoval, že svrhne vládu, čímž si vynutil své jmenování předsedou italské vlády. Jako premiér zahájil velké reformy, během nichž neustále zvyšoval své pravomoci a roku 1925 vládl již jako diktátor. V této době začal používat titul *capo del governo e duce del fascismo* (šéf strany a vůdce státu).

Roku 1943 byla Benitu Mussolinimu vyslovena nedůvěra po hlasování fašistické Velké rady. Poté byl Benito Mussolini sesazen, zatčen a uvězněn a poté byl osvobozen výsádkáři nacistického Německa a dopraven do Mnichova. Za podpory Adolfa Hitlera ustavil na italském území ovládaném Německem diktaturu tzv. *Italskou sociální republiku*, někdy dle hlavního města nazývanou *Republika Saló*. Ke konci války uprchl Mussolini do Milána, poté ještě prchal dál až byl společně se svou milenkou Clarou Petacci dne 28. 4. 1945 zastřelen. Jejich mrtvá těla byla převezena do Azzony a 29. 4. 1945 pověšena hlavou dolů na nosnících rozbombardované čerpací stanice na Piazzale Loreto v Miláně. Zpráva o jeho smrti a o naložení s jeho mrtvým tělem mělo vliv na rozhodnutí Adolfa Hitlera spáchat sebevraždu (30. dubna 1945).

3 Neonacistické a neofašistické projevy v České republice

Během komunistického režimu nebyl možný vznik skupin podporujících jakékoliv neonacistické nebo neofašistické projevy. Až rok 1989 a s tím příchod demokratického systému uvolnil podmínky pro vznik pravicového extremismu v České republice. Možná i díky tomuto zpoždění měly a některé pravicové extremistické skupiny stále mají určité znaky roztříštěnosti a nejasnou profilaci. Jako příklad nejasné profilace uvádí přední český odborník na extremismus Miroslav Mareš subkulturu skinheads, která se vyznačuje především projevy primitivního rasismu, agresivitou a provokováním v podobě užívání nacistické symboliky, bez hlubších znalostí o jejím významu. Od toho se odvíjí i jejich neschopnost formulovat cíle, kterých se snaží tímto chováním dosáhnout. Na druhou stranu jsou zde skupiny, které díky odborné literatuře a spolupráci s extremistickými a radikálními skupinami ze zahraničí se vyprofilovali velice jasně. Za nejvýznamnější českou neonacistickou organizaci 90. let 20. století lze považovat pobočky mezinárodních militantních neonacistických organizací *Hammerskins Nation a Blood & Honour*, z jeho pražské části *Blood & Honour Division Bohemia* se koncem devadesátých let vydělila skupina nazývající se *Národní odpor* (NO). Ten získal v krátké době na české scéně dominantní postavení. Dodnes zůstává jednou z nejvýznamnějších neonacistických organizací specializující se hlavně na organizace koncertů, s tím, že postupně bude dáván větší prostor pro prosazování politických zájmů. V posledních několika letech ale doznaly aktivity NO útlumu, jelikož se členové NO angažovali v *Dělnické straně* a veškeré veřejné aktivity byly konány pod záštitou této strany.

Ultrapravivé spektrum v ČR dělí Miroslav Mareš do několika skupin¹²:

- **Ultrapravivé politické strany a politická hnutí.** V této skupině byli dlouho velmi významné *Sdružení pro Republiku - Republikánská strana Československa a Republikáni Miroslava Sládka*. Do této skupiny patří dále i *Republikáni, Národní strana a Národní sjednocení*.

- **Ultrapravivé zájmové skupiny,** kam spadá třeba *Vlastenecká fronta, Řád Českého lva, nebo České národní hnutí mládeže*.

---

¹²MAREŠ, M. *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*. 1. vyd. Brno, 2003, s. 175-507.

- **Ultrapřavicová samostatná média**, pod které spadá *Týdeník politika* a vydavatelství *Nové obzory* s publikacemi, které se vydává.

- **Ultrapřavicové subkultury**, kam spadají skupiny jako jsou *ultrapřavicový skinheads*, *ultrapřavicoví fotbaloví hooligans* a také *ultrapřavicoví militari-fans*.

- **Mezi militantní a teroristické ultrapřavicové organizace v ČR** řadí Miroslav Mareš například hnutí *Bohemia Hammer Skins*, *Blood and Honour Division Bohemia*, *Národní odpor*, *Nová česká jednota*, *Neviditelná říše Ku Klux Klanu*, *Nacionálně socialistické hnutí Evropy*, *Bohemia White Power a White Arian Resistance* a mnoho dalších skupin vyznačujících se extremistickými postoji.

Miroslav Mareš společně s kolektivem odborníků vytvořil v roce 2011 Analýzu pro Ministerstvo vnitra, shrnující hlavní trendy neonacistických hnutí v ČR. V této analýze mimo jiné uvádí i odhady (neexistují přesné sociologické výzkumy) počtu příslušníků militantního neonacistického hnutí, jejich sociální zařazení a nejvyšší dosažené vzdělání. Jedná se však jen o velmi hrubý expertní odhad nepodložený přesným výzkumem.

Mareš a kolektiv v této publikaci uvádějí, že příslušníky militantních neonacistických hnutí jsou především mladí lidé. Starší vyznavači extrémismu jsou ve velké většině členové, kteří se ke scéně připojili na počátku 90. let dvacátého století a stále v ní setrvávají.

Tab. 1: Odhady věkové struktury členů militantních neonacistických hnutí¹³:

Věk	Počet v %	jejich hlavní aktivita
13 - 18	25	tzv. facebookoví bojovníci, nezapojují se do pouličních násilných aktivit
19 - 25	40	hlavní účastníci pochodů a demonstrací
26 - 35	30	hlavní ideologové a strategové scény
více jak 35	5	v neonacistické scéně jsou činní od počátku 90. let 20. stol.

Dále je v analýze uvedeno, že v ČR působí zhruba 4000 aktivistů a aktivistek (ženy jsou v této skupině zastoupeny zhruba 15 - 20 %), přičemž tzv. tvrdé jádro, které je systematicky aktivní je tvořeno zhruba 400 osob. Dle dostupných policejních zdrojů to může být až o 200 osob více. Řídících osob dodávajících skupině potřebné impulzy je v ČR zhruba 10 - 15.

Tab. 2: Odborný odhad rozdělení jednotlivých členů do třídních skupin¹⁴:

Sociální třída	Počet členů v %
Vyšší střední třída	10
Střední třída	20
Nižší třída	40
Kategorie "underclass"	30

¹³MAREŠ, M. a kol. *České militantní neonacistické hnutí (aktuální trendy)*. Analýza pro Ministerstvo vnitra České republiky, 2011, s. 4-6.

¹⁴MAREŠ, M. a kol. *České militantní neonacistické hnutí (aktuální trendy)*. Analýza pro Ministerstvo vnitra České republiky, 2011, s. 4-6.

Tab. 3: Rozdělení členů dle nejvyššího dosaženého vzdělání¹⁵:

Maximální dosažené vzdělání	Počet členů v %
vysokoškolské	10
středoškolské	30
vyučení	40
bez vyučení	20

V současné době je v médiích v souvislosti s extremistickými a rasovými projevy nejvíce slyšet o „**Dělnické straně**“ přejmenované na „**Dělnickou stranu sociální spravedlnosti**“ a také o jejích členech, především o Lucii Šlégrové, která se dostala pro své jednání (za veřejný projev sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka) až před soud, kde nařkla jednoho z významnějších odborníků a soudních znalců v ČR Michala Mazela z podjatosti pro jeho údajný židovský původ.

3.1 Dělnická strana (Dělnická strana sociální spravedlnosti)

„Dělnická strana sociální spravedlnosti (dále jen „DSSS“) je politickou stranou podle zákona o sdružování v politických stranách a hnutích č. 424/1991 Sb. a ve znění pozdějších předpisů. DSSS vyvíjí svoji činnost na celém území České republiky.¹⁶ Programem DSSS je vytvářet demokratickou společnost na principech sociální spravedlnosti, pro všechny občany našeho státu, bez rozdílu rasy, věku a pohlaví.“¹⁷

*„Dělnická strana byla registrována koncem prosince 2002 pod názvem „**Nová síla**“, na ustavujícím sjezdu 18. ledna 2003 však přijala název Dělnická strana. Na založení strany se podíleli: Tomáš Vandas (předseda DS), Martin Zbela (do I. sjezdu místopředseda Dělnické strany, nyní člen předsednictva strany a předseda Dělnické mládeže), Jiří Štěpánek (I. místopředseda DS).“¹⁸*

¹⁵MAREŠ, M. a kol. *České militantní neonacistické hnutí (aktuální trendy)*. Analýza pro Ministerstvo vnitra České republiky, 2011, s. 4-6.

¹⁶Adresa sídla ústředí je Praha 6, Ciolkovského 853, 161 00.

¹⁷Dělnická strana [online]. 2011 [cit. 2011-10-12]. Dostupný z WWW: <<http://www.dsss.cz/kdo-jsme>>.

¹⁸Dělnická strana [online]. 2011 [cit. 2011-10-12]. Dostupný z WWW: <<http://dsov.webnode.cz/histotie/>>.

Dělnická strana vznikla 18. ledna 2003 a jejím předsedou je Tomáš Vandas, který býval tajemníkem *Republikánů Miroslava Sládka*. Při založení deklarovala strana záměr „*aktivní politikou konkurovat především KSČM*“ a přihlásila se k „původním kořenům dělnického hnutí 19. století“. Představitelé Dělnické strany kritizovali vládnoucí strany, podporovali odborářské protesty a pořádali mimo jiné akce namířené proti komunismu, Evropské unii, drogám, pozitivní diskriminaci. Od roku 2006 se Dělnická strana slučovala s Národním odporem, Autonomními nacionalisty a německou stranou NPD (Národně demokratickou stranou Německa). Ve volbách v roce 2008 získala v krajských volbách skoro 29 tisíc hlasů, ale nezískala žádný mandát. Ve volbách do Evropského parlamentu konaných roku 2009 získala asi 26 tisíc hlasů.

Je nutné podotknout, že Dělnická strana se prezentuje navenek ve svém programu (viz Příloha č. 1) jinak, než je tomu ve skutečnosti. Prohlašují distancování se od extrémistických a neonacistických hnutí, avšak ve středu Dělnické strany sociální spravedlnosti, jak je v současné době přejmenována, se pohybují neonacisté a také spolupracují se stranami jako např. Národní odpor a Autonomní nacionalisté. V současné době patří strana k neaktivnějším subjektům krajní pravice a velmi ostře vystupuje zejména proti Romům. Strana se také zapojila do tzv. janovské kauzy, kdy se v Janově objevily spory mezi obyvateli a nově příchozími Romy. Dělnická strana zorganizovala demonstraci, která byla protiromsky založená a podíleli se na ní i Autonomní nacionalisté a Národní odpor. Shromáždění proběhlo 17. listopadu 2008 a došlo zde ke střetům mezi policisty a neonacisty. Po shromáždění na náměstí Míru v Litvínově se přívrženci Dělnické strany a Autonomních neonacistů rozhodli pro pochod do Janova obývaného Romy. Během jejich pochodu se ozývala hesla jako „*Nic než národ*“; „*Čechy Čechům*“. Na tento popud zakročili policejní těžkooděnci a došlo ke střetu s neonacisty. Podle předsedy strany Tomáše Vandase policie neměla právo zasahovat, protože šlo o poklidný pochod, a dopustila se tak zneužití pravomoci veřejného činitele. Na základě těchto událostí podala vláda na návrh Ivana Langera k Nejvyššímu správnímu soudu žádost o rozpuštění Dělnické strany. Senát Nejvyššího správního soudu, ale dne 4. března 2009, zamítl návrh české vlády, aby Dělnickou stranu rozpustil. Soud následně uvedl, že nedošlo k naplnění důvodů pro její rozpuštění a citoval judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, z níž vyplývá, že politickou stranu nelze postihnout jen pro její kritiku právního a ústavního pořádku státu (při respektu k základním zásadám demokratického právního státu) nebo pro použití

výrazu revoluční. V souladu s touto judikaturou Nejvyšší správní soud rozhodl, že ani důkaz předložený vládou k rozpuštění Dělnické strany nestačí.

K rozpuštění Dělnické strany došlo až na základě druhé žádosti vlády, kdy Nejvyšší soud rozhodl o rozpuštění strany dne 17. února 2010. Dělnická strana nechtěla verdikt soudu přijmout, a proto 20. února 2010 oficiálně oznámila pokračování v politice pod názvem „*Dělnická strana sociální spravedlnosti*“ (DSSS).

V současné době je Dělnická strana sociální spravedlnosti čím dál tím aktivnější, ale není přímou hrozbou pro společnost, hlavně díky tomu, že není ve vysoké politice, kde by se chopila moci a mohla ovlivňovat politické dění v zemi. Tato krajně pravicová politická strana napojena na české neonacistické hnutí by v případě podpory velkého počtu voličů začala představovat skutečný problém pro menšiny, proti kterým bojuje. V současnosti Dělnická strana sociální spravedlnosti velký problém nepředstavuje, ale pokud poroste její obliba u obyvatel, bude znamenat problém v budoucnu.

3.2 Význam symboliky pro pravicové extrémisty

V češtině se slovo symbol používá v několika významech. Ve Slovníku spisovné češtiny pro školu a veřejnost je uvedeno, že toto slovo znamená:

1. „něco konkrétního, co slouží jako konvenční znak pro něco abstraktního“,
2. „grafický znak“,
3. „konvenční, arbitrární znak“,
4. znak (státu, města, hnutí apod.)¹⁹.

Od samého začátku používají lidé různé symboly a znaky, ať už pro vyjádření postojů, názorů, nálad, postavení, nebo jako symbol příslušnosti ke skupině, či jako projevení loajality či podpory určité skupině. Symboly se mohou nosit na oděvech, špercích, stejně tak mohou být vyjádřeny tetováním nebo účesem.

Symboly se používají od státních znaků a vlajek, přes hesla a loga organizací až po osobní značky a pseudonymy. Symbol většinou vychází z osobní víry, vnitřní filosofie, morálního postoje, nebo způsobu života. Jako symbol může sloužit grafický

¹⁹ČERVENÁ, V. a kol. *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost: s Dodatkem Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky*. Vyd. 4. Praha, 2006, 647 s.

znak, barva nebo kombinace barev, číselná hodnota, gesto, zvuk nebo melodie. Za většinou symbolů je nějaká historie, která symbolu dává význam, to platí i pro symboliku extremistických skupin, kde každý symbol má svou historii, výklad i použití.

„Pro osoby používající symboliku z extremistického prostředí má tato specifický význam, protože:

1. výrazně pomáhá upevnit kolektivní identitu,
2. vyjadřuje mocenské ambice,
3. v demokratické společnosti se symbol stává důležitým, neboť je vyjádřením vlastního přesvědčení navenek a pojítkem mezi těmi, kdo znají jeho význam.“²⁰

V extremistických hnutích je symbolice přikládán velký význam a dle obsahu rasového zaměření ji Jan Chmelík ve své knize *Symbolika extremistických hnutí* rozdělil do tří základních kategorií²¹:

A) symbolika se zjevným rasovým motivem

Do této kategorie jsou dle Chmelíka řazeny ty symboly, emblémy a jiné zástupné znaky, které přejímají rasový motiv a které již svým grafickým provedením navozují nebezpečí porušování práv a svobod občanů. Je v nich otevřeně deklarována národnostní, rasová, třídní nebo náboženská zášť. Symboly se zjevným rasovým motivem jsou takové, které společnost a to i v mezinárodním měřítku zavrhuje, odmítá a chápe jako symboly evokující nebezpečí pro určitou skupinu obyvatel. Jde o znaky, které jsou v historii lidstva spojeny s rasovou, národnostní a náboženskou diskriminací. V pravicovém extremismu se jedná zejména o symboly svastiky, Ku-klux-klanu, motivy s runovými znaky.

Svastika – „Kříž s ohnutými rameny do pravého úhlu a to buď ve směru hodinových ručiček (pravotočivá svastika) nebo proti němu (levotočivá svastika).

---

²⁰Symbolika extremistických hnutí [online]. 2012 [cit. 2012-02-14]. Dostupné z WWW: <http://www.asi-milovani.cz/file_download/16/Extremisticka-symbolika.pdf>.

²¹CHMELÍK, J. *Symbolika extremistických hnutí*. vyd. 1. Praha, 2000, s. 56-92.

Svastika se vyskytuje v mnoha kulturách po celém světě buď jako náboženský symbol, symbol různých organizací a politických směrů, nebo jako dekorativní prvek. Dnes je v západní kultuře svastika známá převážně jako symbol nacismu.²²

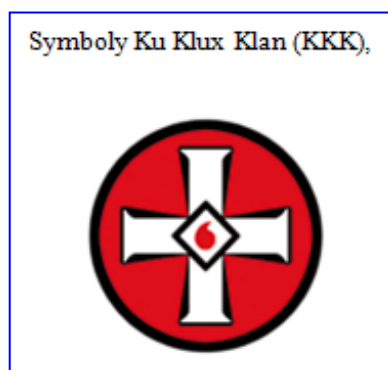
Obr. 1:

Ku Klux Klan – „K K K byl v 19. a 20. stol. teroristická organizace na jihu USA. Poprvé byl založen v roce 1866 v Tennessee jako tajný spolek s přísnou hierarchií a bílou kápí jako symbolem. Jeho cílem bylo udržení koloniálního způsobu života a boj proti rekonstrukci Jihu, vedený násilnými prostředky jako např. vraždami, požáry, terorem atd.. V roce 1869 byl rozpuštěn a místní skupiny byly v letech 1870-1871 zákonem potlačeny.

Zakladatelem a prvním vůdcem Ku Klux Klanu byl bývalý konfedační generál Nathan Bedford Forrest (1821-1877). V roce 1882 byl Ku Klux Klan prohlášen za protiústavní. Znovu založen byl v roce 1915 v Atlantě Williamem Josephem Simmonsem, který navázal na svého předchůdce a svůj odpor zaměřil proti rasovým náboženským a etnickým menšinám.²³

Obr. 2:

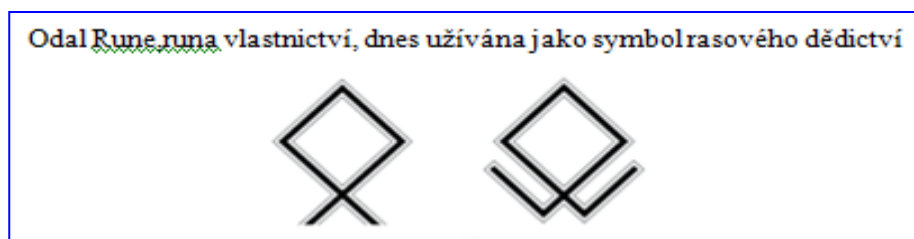

²²KALAMÁR, Š. et al. *Terminologie a symbolika užívaná soudobou extremistickou scénou*. Vyd. 1. Ostrava, 2011, s. 41-42.

²³KALAMÁR, Š. et al. *Terminologie a symbolika užívaná soudobou extremistickou scénou*. Vyd. 1. Ostrava, 2011, s. 24.

Runy – „Runy mají svůj původ ve starogermánském písmu Futhark. V nacistickém prostředí byly využívány v souvislosti se snahou nacistů navázat na starogermánské kořeny. Projevila se silná obliba starogermánské mytologie. (Například u jednotek SS razil mytologický charakter i jejich velitel Heinrich Himmler.) Silnou inspiraci pro využití run čerpali nacisté u rakouského mytologa Guida von Lista (1848–1919).“²⁴

Obr. 3:

B) Symbolika s latentním rasovým motivem

Do této kategorie zahrnuje Chmelík všechny symboly a emblémy typické pro určité skupiny obyvatel, jejichž rasový antisemitský, protidemokratický nebo protináboženský charakter není obecně zřejmý nebo známý. U znaků této kategorie zpravidla není zcela jednoznačně znám ani jejich samotný význam a obsah. Jde o znaky, které mají vícero významů, kdy původní většinou nemá negativistické zaměření. V těchto případech je nutné prokázat identifikaci osoby se skrytým významem a obsahem znaku. Typickými příklady těchto znaků jsou symboly užívané např. hnutím B.H.S (Bohemia Hammer Skins), zkřížená kladiva, keltský kříž a další.

Keltský kříž – „Keltský kříž (něm. Keltenkreuz, angl. Celtic Cross) je symbolem, o jehož původním významu se vedou i mezi odborníky spory. Objevuje se v průběhu prvního tisíciletí našeho letopočtu v keltské civilizaci a bývá interpretován např. jako symbol keltských kněží (Druidů) či jako symbol pocházející z počátku křesťanství v Irsku i dalších zemích s keltským obyvatelstvem. V tomto kontextu podle některých interpretací znázorňuje opírání se světa (archaického kruhu mandaly) o křesťanský kříž.

²⁴Symbolika extremistických hnutí [online]. 2012 [cit. 2012-02-14]. Dostupný z WWW: <http://www.asi-milovani.cz/file_download/16/Extremisticka-symbolika.pdf>.

Keltský kříž si s ohledem na jeho starodávný původ vybraly jako svůj symbol ve 20. stol. v západoevropských zemích s keltskou tradicí i různé nacionalistické a ultrapravicové organizace, považující se za reprezentanty národních tradic.

Po druhé světové válce začal u některých ultrapravicových uskupení keltský kříž nahrazovat zkompromitovanou svastiku a současně symbolizovat nordickou a árijskou jednotu. V současné době je používán i mimo neonacistickou či krajně pravicovou scénu a slouží jako symbol přihlášení se ke keltskému původu.²⁵

Obr. 4:

C) Symbolika prostá rasového motivu a obsahu

Do poslední kategorie lze dle Chmelíka zahrnout znaky v grafické, verbální či jiné podobě velmi hojně užívané extremistickými hnutími, nelze jim obecně ani zvláště přisuzovat, že by směřovaly k podpoře či propagaci rasismu, antisemitismu, fašismu, nacismu či k propagaci jiné formy útisku etnika, rasy, národnosti nebo náboženského vyznání. Tyto zástupné znaky nejsou považovány za závadné z právního hlediska, ale jsou zpravidla obecně zavrhovány z morálního hlediska pro svůj vulgární, nebo jinka nevhodný obsah a způsob prezentace. Typickými pro tuto kategorii jsou různé nápisy a slogany typu SKINHEADS, IAN STUART, SEPULTURA, B. H. H., SHARP a další.

Skinheads – „Skinheads je označení pro subkulturu nebo skupinu lidí vyznávající a praktikující určitý životní styl a směr, jehož kořeny sahají až na Jamajku do 50. let 20. století.“²⁶

²⁵MAREŠ, M. *Symboly používané extremisty na území ČR v současnosti*, Praha: MV odbor bezpečnostní politiky, 2006, s. 30-32.

²⁶Symbolika extremistických hnutí [online]. 2012 [cit. 2012-02-14]. Dostupné z WWW: <http://www.asi-milovani.cz/file_download/16/Extremisticka-symbolika.pdf>.

Obr. 5:

Symboly nacistické tématiky byly získány z internetové stránky: Dostupné z WWW:
<http://www.asi-milovani.cz/file_download/16/Extremisticka-symbolika.pdf>.

4 Opatření ČR v boji proti neonacismu a neofašismu

4.1 Právní opatření

Výrazem "extrém" se označuje určitá krajnost. V latině „exter“ znamená vnější cizí, superlativ „extremus“ znamená nejzazší, nejvzdálenější, ale také nejhorší, nejnebezpečnější (ad extremum znamená naposled).

Výraz **extremismus** český právní řád nezná (např. Bezpečnostní informační služba má zabezpečovat informace mj. o záměrech a činnostech namířených proti demokratickým základům, svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, intenzita těchto záměrů a činností vyjádřena není).

Evropský soud pro lidská práva již vícekrát při výkladu a uplatňování evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyslovil, že mezi základní prvky demokratické společnosti patří "pluralismus, tolerance a duch otevřenosti".²⁷

Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem, zákonná omezení musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky, při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena je třeba podotknout, že pokud obyčejné zákony formulují omezení základních práv a svobod za pomoci tzv. neurčitých (nevymezených) pojmů, musí být taková omezení vykládána tak, aby nedošlo k překročení důvodů, pro něž je omezení ústavně dovoleno.

Ministerstvo vnitra ČR se k problému vyjádřilo na svých stránkách²⁸ následovně: V právu není pojem extremismus nijak definován. Zejména v souvislosti s rasově motivovanou trestnou činností se můžeme setkat s pojmem extremistická trestná činnost nebo trestná činnost s extremistickým podtextem. Pod tímto pojmem Ministerstvo vnitra rozumí ty formy trestné činnosti, o nichž je důvod se domnívat, že byly extremistickými postoji motivovány nebo ovlivněny. Alternativně lze v řadě

²⁷MAREŠOVÁ, A. *Kriminologické a právní aspekty extremismu*. Vyd. 1. Praha, Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 1999, s. 33.

²⁸Ministerstvo vnitra [online]. 2011 [cit. 2011-12-27]. Dostupné z WWW: <<http://www.mvcr.cz/clanek/co-je-extremismus.aspx>>.

případů používat i pojmu kriminalita motivovaná rasovou, národnostní nebo jinou sociální nenávisť. Jde o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu nebo přestupku a jeho pohnutkou je apriorní nenávisť vyplývající z příslušnosti adresáta útoku k rase, národnosti, náboženství, třídě či jiné sociální skupině, přičemž specifickým typem zařaditelným do této kategorie kriminality jsou také útoky proti symbolům či představitelům existujícího společenského systému, jsou-li motivovaná apriorní nenávisť vůči němu. V praxi se může jednat především o následující trestné činy:

- obecné ohrožení podle ustanovení § 272 zák. č. 40/2009 Sb.,
- násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle ustanovení § 352 zák. č. 40/2009 Sb.,
- hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob podle ustanovení § 355 zák. č. 40/2009 Sb.,
- podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle ustanovení § 356 zák. č. 40/2009 Sb.,
- výtržnictví podle ustanovení § 358 zák. č. 40/2009 Sb.,
- vražda podle ustanovení § 140 zák. č. 40/2009 Sb.,
- ublížení na zdraví podle ustanovení § 146 zák. č. 40/2009 Sb.,
- omezování osobní svobody podle ustanovení § 171 zák. č. 40/2009 Sb.,
- vydírání podle ustanovení § 175 zák. č. 40/2009 Sb.,
- omezování svobody vyznání podle ustanovení § 176 zák. č. 40/2009 Sb.,
- porušování domovní svobody podle ustanovení § 178 zák. č. 40/2009 Sb.,
- porušování svobody sdružování a shromažďování podle ustanovení § 179 zák. č. 40/2009 Sb.,
- poškození cizí věci podle ustanovení § 228 zák. č. 40/2009 Sb.,
- genocidium podle ustanovení § 400 zák. č. 40/2009 Sb.,
- založení, podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle ustanovení § 403 zák. č. 40/2009 Sb.,
- projev sympatií k hnutí směřujícímu k potlačení práv a svobod člověka podle ustanovení § 404 zák. č. 40/2009 Sb.,
- popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle ustanovení § 405 zák. č. 40/2009 Sb.,
- perzekuce obyvatelstva podle ustanovení § 413 zák. č. 40/2009 Sb..

Využití základního práva nebo svobody může být tedy na základě zákona, v jeho mezích a způsobem, který stanoví, omezeno (zakázáno) jen v jednotlivých konkrétních případech, popř. může být jednotlivé jednání vybočující z dovolených mezí (resp. překračující zákonem stanovené omezení) kvalifikováno jako veřejnoprávní delikt (trestný čin, přestupek apod.).

Mezinárodní pakt o občanských a politických právech výslovně státům ukládá závazek zakázat zákonem hlásání národní, rasové nebo náboženské nenávisti, které je podněcováním k diskriminaci, nepřátelství nebo násilí.

Mezinárodní úmluva o odstranění všech forem rasové diskriminace, kterou je Česká republika vázána (č. 95/1974 Sb.), definuje „rasovou diskriminaci“ jako jakékoliv rozlišování, vylučování, omezování nebo zvýhodňování založené na rase, barvě pleti, rodovém nebo na národnostním nebo etnickém původu, jehož cílem nebo následkem je znemožnění nebo omezení uznání, užívání nebo uskutečňování lidských práv a základních svobod na základě rovnosti v politické, hospodářské, sociální, kulturní nebo v kterékoliv jiné oblasti veřejného života.²⁹

4.2 Opatření bezpečnostních složek státu

Česká republika, stejně jako ostatní evropské země vede odborné i politické spory o tom, jak postupovat proti politickým extremistům a jak se s projevy jak pravicového, tak levicového extremismu vyrovnat. Boj s těmito nepřáteli demokracie si vzala na starost jak vláda, tak i jednotlivá ministerstva, nevládní organizace a jednotlivci, kteří především monitorují vývoj na síti.

V České republice je mezi odborníky hojně užíván termín protiextremistická politika, který má své místo i v materiálech státních bezpečnostních složek. Do současné doby nebyl konkrétně vymezen obsah protiextremistické politiky, ale přesto tento pojem má své místo v rámci komplexně pojaté bezpečnostní politiky moderního demokratického státu. V užším pohledu je protiextremistická politika vnímána jako součást vnitřní bezpečnosti, která je zaměřena jen na prevenci, monitoring, eliminaci či přímý postih konkrétních projevů extremismu.

---

²⁹MAREŠOVÁ, A. *Kriminologické a právní aspekty extremismu*. Vyd. 1. Praha : Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 1999, s. 34.

Smyslem i úkolem protiextremistické politiky je nepřestávající úsilí o maximální eliminaci extremistických projevů, které hlásají, nebo přímo narušují základní hodnoty a principy ústavně demokratického pořádku. Tato politika vnitřní bezpečnosti státu obsahuje souhrn preventivních a represivních opatření, která jsou státními i nestátními aktéry prováděna na místní, lokální, národní a nadnárodní úrovni. Nejdůležitější úroveň je úroveň národní, neboť v jejím rámci je protiextremistická politika utvářena, realizována a korigována.

Protiextremistická politika demokratického státu se nedá jednoznačně charakterizovat, neboť působí proti fenoménu, který je více dimenzionální a má mnoho příčin a následných projevů ryze politického i nepolitického charakteru. Protiextremistická politika a postoje státu jsou především konstitutivní, protože pomáhají stabilizovat demokratický politický systém. Z jiného pohledu může být negativistická, neboť potlačuje a eliminuje extremisty různého ražení, kteří narušují vnitřní bezpečnost a ústavně-právní rámec demokratického státu. Dalším důležitým pojmem je regulativnost, protože stát používá vůči extremistickým hnutím různé zákazy, nařízení a opatření. Celkově se dá konstatovat, že protiextremistická politika je prostorem velkého množství častých střetů mezi různými skupinami aktérů, ať již mezi institucemi v rámci státního aparátu, mezi státními i nestátními aktéry, v nestátní sféře, v akademickém prostředí, či dokonce na mezinárodním poli.³⁰

Mezi hlavní subjekty boje proti extremismu v České republice patří Vláda České republiky, která danou problematiku řeší již řadu let a důsledný postup proti tomuto fenoménu patří mezi její priority. Zakládá si hlavně na **prevenci** a podpoře tolerantního a bezkonfliktního soužití multikultur. Vychází z faktu, že extremismus se nedá zcela odstranit ze společnosti, dá se jen eliminovat a vykázat na okraj společnosti i politického spektra a to především důslednou a promyšleně prováděnou protiextremistickou politikou.

"Významným příspěvkem k prevenci xenofobních postojů veřejnosti jsou vzdělávací aktivity v oblasti lidských práv a multikulturní výchovy a systémový přístup státních orgánů k integraci cizinců. Důraz je rovněž kladen na možnost veřejnosti

---

³⁰DANICS, Š. a KAMÍN, T. *Extremismus, rasismus a antisemitismus*. 2., rozš. vyd. Praha : Policejní akademie České republiky v Praze, 2008, s. 100.

seznámit se situací v oblasti extremismu. Každoročně je zveřejňována *Informace o problematice extremismu na území ČR.*"³¹

Kromě prevence jsou odborníky³² na extremismus formulovány další principy, jako je **proporcionalita**, která vychází z myšlenky, že demokracie nemůže poskytovat žádnou svobodu svým nepřátelům. Jedná se vlastně o negaci politického extremismu ve všech podobách, ve formě jakéhokoli smýšlení či úsilí, které narušuje základní hodnoty a principy našeho demokratického státu. Tento princip totiž zavazuje každého aktéra protiextremistické politiky k obrannému jednání vůči všem politickým extremistům různého ražení, neboť ten, kdo bojuje proti jednomu směru extremismu a druhý brání, nemůže být hodnověrným obhájcem demokracie.

Dalším principem protiextremistické politiky je **proaktivnost**, která úzce souvisí s ofenzivně prováděnou protiextremistickou politikou, která se snaží ochraňovat základní hodnoty a principy již v předpolí extremistických aktivit, tedy než překročí zákon. Proaktivností by se tlumily mocenské ambice extremistů již v době, kdy bezprostředně ještě neohrožují bezpečnost státu.

Následuje další princip - **derogačnost**, ten je úzce spjat s proaktivně prováděnou protiextremistickou politikou. Opatření proti extremismu mohou totiž za určitých podmínek využít možnost derogace, což znamená omezení základních práv a svobod. Děje se tak jen ze zákonných důvodů a v případech, kdy extremisté začnou využívat nelegální, násilné a teroristické metody a prostředky.

Posledním pátým principem je **komplexnost**, která spočívá v tom, aby protiextremistická politika našeho státu dokázala programově sladit výše uvedené principy, které se vzájemně prolínají, doplňují, ale i střetávají. Komplexnost předpokládá i vzájemné prolínání protiextremistických opatření v místním, regionálním, celostátním i mezinárodním měřítku a dále úzkou spolupráci jednotlivých subjektů působících proti extremismu v demokratické společnosti.

Vnitřní bezpečnost státu, včetně boje proti extremismu má na starosti v České republice Policie České republiky. V současné době se extremismus jako hlavní náplň své práce zabývá odbor terorismu a extremismu Útvaru odhalování organizovaného

---

³¹HRINDOVÁ, L. *Politický extremismus v informačních sítích*. Diplomová práce, Brno, 2006, s. 63.

³²DANICS, Š. a KAMÍN, T. *Extremismus, rasismus a antisemitismus*. 2., rozš. vyd. Praha : Policejní akademie České republiky v Praze, 2008, s. 100-105.

zločinu. Kriminalisté se zabývají organizovanou extremistickou kriminalitou, tj. soustavně úmyslně páchanou extremistickou kriminalitou skupinou více osob, které mají mezi sebou vnitřní organizační strukturu, rozdělené funkce a dělbu činnosti. Další složkou Policie České republiky, která se extremismem zabývá je Skupina informační kriminality, která vznikla pod Službou kriminální policie a vyšetřování Policejního prezidia. Tato skupina především vyhledává a monitoruje tzv. závadové stránky a předává získané informace dalším útvarům PČR.

Práci Policii České republiky při odhalování trestné činnosti spojené s extremismem ztěžují především nové technologie, které umožňují provozovateli anonymity a většinou znemožňují jeho zpětné dohledání.

Na základě toho vznikla před časem pro potřeby veřejnosti elektronická adresa ukpvextr@mvcv.cz, která je dostupná všem uživatelům internetu a na níž mohou občané nahlásit webové stránky s rasistickým, antisemitským a jiným nenávislivým obsahem.

Další složkou státu, která se zabývá problematikou extremismu je Bezpečnostní informační služba (BIS), která má mimo jiné za úkol monitorovat činnost namířenou proti demokratickým základům, svrchovanosti a územní celistvosti České republiky. Dále vyhodnocují nebezpečí ze strany samotných extremistů, kteří mohou napomáhat cizím zpravodajským službám, ohrožovat státní či služební tajemství, nebo využít teroristických metod a prostředků. V rámci BIS dnes existují pracoviště a specialisté, jež se výhradně věnují získávání zpráv o extremistických subjektech a monitorují jejich zahraniční kontakty.

Konkrétně BIS obdržela od vlády České republiky ve vztahu několik dlouhodobých úkolů³³:

- Průběžně vytvářet aktualizovaný přehled jednotlivých extremistických uskupení působících na území České republiky, včetně odhadu počtu jejich členů, a sledovat provázanost české extremistické scény se zahraničními subjekty
- Předkládat v rámci zprávy o extremismu souhrnnou informaci o poznatcích k občanským sdružením, politickým stranám a politickým hnutím a k jiným

---

³³DANICS, Š. a KAMÍN, T. *Extremismus, rasismus a antisemitismus*. 2., rozš. vyd. Praha : Policejní akademie České republiky v Praze, 2008, s. 106-107.

organizacím registrovaným u Ministerstva vnitra České republiky popřípadě u resortu kultury, došlo-li v souvislosti s jejich činností k extremistickým projevům nebo je jejich činnost přímo v rozporu se zákonem.

- Vypracovat a pravidelně vyhodnocovat:
  - seznam pravicově extremistických hudebních skupin působících na území České republiky, včetně seznamu zahraničních pravicově extremistických hudebních skupin, které jezdí hostovat do České republiky,
  - podrobnou informaci o všech dostupných poznatcích o složení těchto skupin, zejména o jejich vazbách a kontaktech,
  - materiály a informace k extremistickým subjektům, zejména uvedeným ve zprávách o problematice extremismu na území České republiky, především ideologické zdroje, členskou základnu, zahraniční kontakty, včetně oficiálně neprezentovaných informací.

V boji proti extremismu nezůstávají pozadu ani různé nevládní organizace, občanské spolky a struktury, ale i akademická sféra, která pomáhá především vydáváním publikací zaměřených na extremistickou, či protiextremistickou problematiku a poskytuje znalecké posudky potřebné pro vyšetřování trestných činů spojených s extremismem.

4.3 Další opatření bezpečnostních složek státu

Vnitřní pořádek a bezpečnost zabezpečuje v České republice především Policie České republiky a to v rozsahu vymezeném ústavními zákony, zákony a ostatními obecně závaznými právními předpisy v souladu s Listinou lidských práv a svobod. Podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky je úkolem Policie České republiky chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Z tohoto zákona také vyplývá, že Policie České republiky vede boj proti extremismu ve všech jeho projevech a k jeho eliminaci přijaly vláda, Ministerstvo vnitra a Policie České republiky řadu opatření.

Policie České republiky zřídila několik specializovaných pracovišť, ať už na půdě Policejního prezidia, nebo v rámci Útvaru odhalování organizovaného zločinu a dále přijala interní akty řízení zabezpečující opatření k eliminaci extremistických postojů.

"Pro práci policie jsou podstatné hodnoty a principy obsažené v právním řádu ČR a to jak ve vztahu k problematice rasově motivovaných útoků, tak i ve vztahu k celé problematice multikulturní společnosti. Těmito principy jsou především:

Princip etnické neutrality – Policie České republiky je policií státu, který je založen na občanském principu, tedy na rovnosti všech bez ohledu na etnickou, jazykovou, rasovou, národnostní či náboženskou příslušnost. Je zřejmé, že policisté musejí při výkonu své pravomoci zachovávat v tomto ohledu zcela neutrální stanovisko.

Princip vázanosti zákonem – Činnost policie a výkon jejich pravomocí se musí opírat o zákon a musí se odehrávat v jeho mezích. Tento obecný princip platí také ve vztahu k menšinám a jejím příslušníkům

Role ochranná – Policie je povinna při své činnosti chránit oprávněné zájmy všech osob a to bez rozdílu, co se týče jejich rasy, národnosti, náboženství atd..

Role sankční – Policie je povinna při své činnosti sankcionovat, mimo jiné, taková protiprávní jednání, která se týkají protiprávních útoků na občany a to z důvodů rasové, národnosti, jazykové či náboženské odlišnosti.

Role reprezentační – Policie by měla dobře plnit roli prvního kontaktního státního orgánu. Policisté jsou většinou první, kteří s poškozenými řeší jejich otázky, týkající se rasové či jiné obdobné diskriminace.

Role preventivní – Policie České republiky by neměla být pouze složkou represivní, ale měla by plnit i obecnou preventivní roli.³⁴

Další bezpečnostní složkou zabývající se problematikou extremismu je Bezpečnostně informační služba, která vytváří souhrnné zprávy o extremismu předkládané pravidelně k rukám vlády.

Vliv na projevy extremismu mají kromě bezpečnostních složek státu i orgány samosprávy, které schvalují či neschvalují jednotlivé demonstrace a pochody a následně je s pomocí bezpečnostních složek státu zajišťují. Dále pak vydávají obecně závazné vyhlášky. Dalším subjektem majícím vliv na extremismus a spolupracujícím s bezpečnostními složkami státu jsou vzdělávací instituce, které poskytují důležité odborné informace a částečně se podílejí na prevenci. V neposlední řadě mají vliv na problematiku extremismu i nestátní organizace jako je církve, nebo různé nevládní organizace schopné jak pomoci obětem extremismu, tak i poskytnout bezpečnostním složkám objektivní zpětnou vazbu od které se může odvíjet postup, především Policie České republiky, proti projevům neonacistických a neofašistických skupin v České republice.

---

³⁴BEDNÁŘ, R. *Rasově motivovaný extremismus*. Bakalářská práce, Brno, 2006, s. 28.

Závěr

Neonacismus je ideologií vycházející z historického nacismu a odkazuje k čistě evropským (bílým) národům, čímž se staví proti přítomnosti imigrantů z neevropských zemí, jenž mají odlišnou kulturu i náboženství. Rasismus jako ideové východisko neonacistického hnutí se proměňuje, neboť dochází k posunu od biologického rasismu spočívajícího v nadřazenosti a podřazenosti ras ke kulturnímu rasismu, který zdůrazňuje neslučitelnost jednotlivých kultur a náboženských zvyklostí a rituálů. Ve skutečnosti stále platí v neonacistických skupinách koncept nadřazenosti árijské rasy, ale je pro veřejnost schován právě za slova odlišná kultura, odlišné náboženství. Neonacisté i neofašisté absolutně odmítají koncept multikulturalismu, který považují za hlavní příčinu toho, že jsou evropské národy ve svých státech utlačováni a stávají se utiskovanou menšinou.

V České republice můžeme trend schovávání rasistických a xenofobních postojů za ochranu vlastní kultury a náboženství pozorovat také, ale mnohem účinněji na zdejší veřejnost dopadají slova o sociální spravedlnosti a solidaritě. Ožehavým tématem je stále i pozice Romů v České republice. Dále jsou zde témata o nutné změně ve vedení státu a postoj vůči Evropské unii. Všechna tato témata se odráží také na politické scéně u konkrétních vyhraněných stran, které je ale zapracují do svého programu tak, aby překryly své ostré extremistické postoje, patrné jen v kruhu nejbližších a nejvěrnějších. To vše probíhá za účelem být zvolen a moci tak ovlivnit politickou situaci v České republice.

Rešerší literatury jsem dospěla k poznatku, že v našem prostředí se skupiny odkazující se na fašismus v podstatě téměř neobjevují. Převážná většina pravicových extremistů se ztotožňuje s ideologií národního nacionalismu. V odborné literatuře jsem důvody tohoto jevu nenašla, podle mého subjektivního názoru by to však mohlo být jednak geografickou, historickou a také kulturní blízkostí Čechů k Němcům.

Analýzou odborných textů jsem vytipovala několik výrazných trendů na poli pravicového extremismu v českém prostředí. V posledních letech v České republice proběhlo mnoho neonacistických pochodů a demonstrací hlavně jako vyjádření nespokojenosti v romské problematice. Jako příklad mohou posloužit nepokoje na Šluknovsku. Právě na tyto problémy neonacistické skupiny reagují a dává jim to další impulz k činnosti. Dlužno dodat, že tzv. romskou otázkou v ČR nehodlají řešit,

ale vytěžit z ní politický kapitál. Dále můžeme pozorovat ubývání veřejných akcí ze strany pravicových extremistů, což můžeme chápat jako změnu jejich taktiky, nebo také jako úspěch protiextremistické činnosti našich bezpečnostních orgánů. Dalším jevem posledních let je taktika neonacistických skupin vyprovokovat při demonstracích a pochodech k revoltě a násilí vůči policii i tzv. běžné občany. Cílem je odvrácení pozornosti od vlastních řad, ale také využití obrázků těchto tzv. obyčejných občanů, kteří trpí policejní represí. Následují hesla jako policejní stát a policejní brutalita a následná nedůvěra v policii jako složku, která především pomáhá a chrání.

Problematika pravicových extremistických hnutí je bezesporu velmi široká a čím více do ní člověk proniká, tím více námětů mu nabízí. Rozsah této problematiky však překračuje rámec méj bakalářské práce, a proto uvažuji zabývat se touto problematikou i v budoucnu, v rámci své profese.

Seznam literatury a pramenů

Literární zdroje:

- BALÍK, S. a KUBÁT, M. *Teorie a praxe totalitních a autoritativních režimů*. 1. vyd. Praha : Dokořán, 2004. 167 s. ISBN 80-86569-89-6.
- ČERVENÁ, V. a kol. *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost: s Dodatkem Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy České republiky: [studentské vydání*. Vyd. 4. Praha: Academia, 2006. 647 s. ISBN 80-200-1446-2.
- DANICS, Š. *Extremismus*. vyd. 1. Praha : Triton, 2003. 62 s. Řešení krizových situací. ISBN 80-7254-454-3.
- DANICS, Š. a KAMÍN, T. *Extremismus, rasismus a antisemitismus*. 2., rozš. vyd. Praha : Policejní akademie České republiky v Praze, 2008. 151 s. ISBN 978-80-7251-286-7.
- *Encyklopedie historie světa: [úplný chronologický průvodce dějinami lidstva*. 2., dopl. vyd. Praha : Ottovo nakladatelství, 2010. 496 s. ISBN 978-80-7360-896-5.
- CHARVÁT, J. *Současný politický extremismus a radikalismus*. vyd. 1. Praha : Portál, 2007. 183 s. ISBN 978-80-7367-098-6.
- CHMELÍK, J. *Extremismus*. Praha : Ministerstvo vnitra ČR, 1997. 116 s.
- CHMELÍK, J. *Extremismus a jeho právní a sociologické aspekty*. Praha : Linde, 2001. 172 s. ISBN 80-7201-265-7.
- CHMELÍK, J. *Symbolika extremistických hnutí*. vyd. 1. Praha : Armex, 2000. 114 s. ISBN 80-86244-14-8.
- JELÍNEK, J. a kol. *Trestní zákona a trestní řád*, 23. aktualizované vydání. Praha : Linde, 2005. 752 S. ISBN 80-7201-560-5.
- KALAMÁR, Š. et al. *Terminologie a symbolika užívaná soudobou extremistickou scénou*. Vyd. 1. Ostrava : Key Publishing, 2011. 136 s. Monografie. ISBN 978-80-7418-103-0.
- MAREŠ, M. *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*. 1. vyd. Brno : Barrister & Principal, 2003. 655 s., viii s. obr. příl. ISBN 80-86598-45-4.

- MAREŠ, M. *Symboly používané extremisty na území ČR v současnosti*, Praha : MV odbor bezpečnostní politiky, 2006. 80 s.
- MAREŠOVÁ, Alena. *Kriminologické a právní aspekty extremismu*. Vyd. 1. Praha : Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 1999. 162 s. Studie. ISBN 80-86008-59-2.
- *Slovník cizích slov*. 2., dopl. vyd. Praha : Encyklopedický dům, 1996. 366 s. ISBN 80-901647-8-1.
- Úplné znění, *Trestní zákoník 2010, Trestní řád 2010*, Ostrava : Sagit a.s., 2009. 256 s. ISBN 978-80-7208-736-5.
- WIEST, Andy. *Obrazové dějiny první světové války*. 2. vyd. Praha : Euromedia Group - Knižní klub, 2008. 264 s. Universum. ISBN 978-80-242-2056-7.

Elektronické zdroje:

- BEDNÁŘ, R. *Rasově motivovaný extremismus*. Brno, 2006. 39 s. Bakalářská práce. Právnická fakulta Masarykovy univerzity Brno. Vedoucí práce Vladimír Kratochvíl. Dostupné z WWW: <http://is.muni.cz/th/108664/pravf_b/Bakalarska_prace.pdf>.
- Bezpečnostní informační služba [online]. 2011 [cit. 2011-12-30]. Dostupné z WWW: <<http://www.bis.cz/extremismus.html>>.
- České militantní neonacistické hnutí (aktuální trendy) Miroslav Mareš a kol. [online]. 2011 [cit. 2012-03-14] Dostupné z WWW: <<http://www.scribd.com/doc/83311741/%C4%8Ceske-militantni-neonacisticke-hnuti-aktualni-trendy>>.
- Dělnická strana [online]. 2011 [cit. 2011-10-12]. Dostupné z WWW: <<http://www.dsss.cz/kdo-jsme>>.
- Dělnická strana [online]. 2011 [cit. 2011-10-12]. Dostupné z WWW: <<http://dsov.webnode.cz/histotie/>>.
- Dělnická strana [online]. 2011 [cit. 2011-28-12]. Dostupné z WWW: <<http://www.dsss.cz/stanovy-dsss>>.
- HRINDOVÁ, L. *Politický extremismus v informačních sítích*. Brno, 2006. 75 s. Diplomová práce. Právnická fakulta Masarykovy univerzity Brno. Vedoucí práce Radim Polčák. Dostupné z WWW: <http://is.muni.cz/th/61133/pravf_m/diplomova_prace_27.4.06.pdf>.
- MAREŠ, M. a kol. *České militantní neonacistické hnutí (aktuální trendy)*. Brno, 2011. 55 s. Analýza pro Ministerstvo vnitra České republiky. Odbor bezpečnostní politiky. Dostupné z WWW: <http://www.romea.cz/dokumenty/ceske_militantni_neonacisticke_hnuti_aktualni_trendy.pdf>.
- Ministerstvo vnitra [online]. 2011 [cit. 2011-12-27]. Dostupné z WWW: <<http://www.mvcr.cz/clanek/co-je-extremismus.aspx>>.
- Symbolika extremistických hnutí [online]. 2012 [cit. 2012-02-14]. Dostupné z WWW: <http://www.asi-milovani.cz/file_download/16/Extremisticka-symbolika.pdf>.
- *WikipediE Otevřená encyklopedie* [online]. 2011 [cit. 2011-12-05]. Dostupné z WWW: <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Fašismus>>.

- *WikipediE Otevřená encyklopedie* [online]. 2011 [cit. 2011-12-07]. Dostupné z WWW: < <http://cs.wikipedia.org/wiki/Nacismus>>.
- *WikipediE Otevřená encyklopedie* [online]. 2011 [cit. 2011-12-07]. Dostupné z WWW: < <http://cs.wikipedia.org/wiki/Mussolini>>.
- *WikipediE Otevřená encyklopedie* [online]. 2011 [cit. 2011-12-29]. Dostupné z WWW: < <http://cs.wikipedia.org/wiki/Hitler>>.

Přílohy

Příloha č. 1 - Stanovy politické strany

Stanovy politické strany

DĚLNICKÁ STRANA SOCIÁLNÍ SPRAVEDLNOSTI

Zkratka: DSSS

Hlava I.

Všeobecná ustanovení

1. Dělnická strana sociální spravedlnosti je politickou stranou podle zákona o sdružování v politických stranách a hnutích č. 424/91 Sb. A ve znění pozdějších předpisů. Používá se zkratka DSSS.
2. DSSS vyvíjí svoji činnost na celém území České republiky.
3. Sídlem ústředí je Praha 6, Ciolkovského 853, 161 00.
4. Programem DSSS je vytvářet demokratickou společnost na principech sociální spravedlnosti, pro všechny občany našeho státu, bez rozdílu rasy, věku a pohlaví.
5. Při rozhodování ve svých záležitostech se DSSS na všech stupních řídí demokratickým většinovým principem. Usnesení se stává platným:
  - a) za přítomnosti nadpolovičního počtu členů Republikového sněmu, Krajské rady, Republikové rozhodčí a smírčí komise, Revizní komise, a pro hlasuje nadpoloviční většina přítomných členů,
  - b) pro něj hlasuje nadpoloviční většina přítomných členů MO.
6. Volby na jednotlivých úrovních orgánů DSSS se řídí schváleným volebním řádem příslušného orgánu.
7. Při prosazování programu spolupracuje DSSS s dalšími subjekty, které mají blízký program a to na úseku vnitřním i zahraničním.

Hlava II.

Členství

Členem DSSS může být každý občan ČR starší 18ti let bez rozdílu národnosti, rasy a náboženství, který není členem jiné politické strany nebo hnutí, a svým podpisem na členské přihlášce potvrdí, že souhlasí s programem a stanovami DSSS.

1. Členství vzniká dnem rozhodnutí Místní organizace (MO), Krajské rady (KR) nebo Republikového sněmu (RS).
2. V případě zamítnutí členství v DSSS musí MO uvést důvod zamítnutí. Občan má právo odvolat se písemně k nejbližšímu vyššímu orgánu do 30ti dnů po obdržení rozhodnutí.

3. Členství zaniká:

- a) vystoupením člena na základě písemného oznámení,
- b) zrušením členství pro poškozování zájmů DSSS a nečestné jednání,
- c) vstupem do jiné politické strany či politického hnutí,
- d) neplacením členských příspěvků po dobu jednoho roku,
- e) úmrtím,
- f) přerušit členství v DSSS je možné na žádost člena, pokud jsou k tomu pádné důvody.

Hlava III.

Práva a povinnosti členů

Všichni členové strany mají stejná práva a povinnosti bez ohledu na rasu, náboženství, věk nebo pohlaví.

1. Člen má právo:

- a) být informován o dění uvnitř DSSS,
- b) účastnit se jednání členských schůzí a spolurozhodovat o činnosti MO, jejíž je členem,
- c) svobodně vyjadřovat stanovisko k práci všech orgánů a funkcionářů DSSS,
- d) předkládat návrhy, dotazy, případně stížnosti orgánům DSSS na něž je příslušný orgán povinen odpovědět písemnou formou do 30ti dnů,
- e) hlasovat, volit, navrhopvat a být volen do funkcí v rámci DSSS a být navrhován na kandidáta do zastupitelských a zákonodárných sborů,
- f) odvolat se proti rozhodnutí k vyššímu stranickému orgánu - odvolání musí být písemné,
- g) účastnit se jednání kteréhokoliv orgánu DSSS, které se týká jeho osoby (písemné pozvání).

2. Člen je povinen:

- a) řídit se při své činnosti Programem, Stanovami a dalšími stranickými dokumenty,
- b) uplatňovat politiku DSSS,
- c) plnit povinnosti vyplývající z členství a funkce v DSSS,
- d) platit řádně členské příspěvky ve výši minimálně 50 Kč měsíčně s možností placení čtvrtletně, půlročně nebo ročně.

3. Kárná opatření:

Podle závažnosti skutkové podstaty lze uskutečnit:

- a) napomenutí,

- b) odvolání z funkce - příslušným nebo nadřízeným orgánem,
- c) zrušením členství DSSS - orgánem, který přijímal člena, nebo nadřízeným orgánem,
- d) pozastavení členství.

Člen má právo se odvolat do 15ti dnů od doručení k nejbližšímu vyššímu orgánu, který musí do 30ti dnů odpovědět.

Hlava IV.

Organizační struktura DSSS

1. Předseda a výkonný místopředseda jsou statutárními zástupci DSSS.
2. Nejvyšší rozhodující orgán strany je celorepublikový sjezd DSSS.
3. Nejvyšší rozhodující orgán strany mezi sjezdy je Republikový sněm (RS).
4. Výkonným orgánem Republikového sněmu je Výkonný výbor (VV).
5. Předsedou VV je předseda strany.
6. Republikový sjezd volí Republikovou revizní komisi (dále jen RRK) a Republikovou smírčí a rozhodčí komisi (dále jen RSRK).
7. V místech, kde nejsou ustanoveny MO, mohou vznikat z řad příznivců strany pověřenci pro podporu volebních kampaní.

Hlava V.

Místní organizace

1. Základní organizační jednotkou DSSS je místní organizace (dále jen MO), která je tvořena dobrovolným rozhodnutím členů.
2. MO má sídlo v obci nebo městě, kde žijí její členové. V případě potřeby a četnosti se mohou občané z více obcí sdružit do jedné MO.
3. MO může být založena tehdy, rozhodnou-li se pro to nejméně 3 členové na ustavující schůzi. MO vzniká datem ustavující schůze po schválení Krajskou radou.
4. MO je řízena svým výborem, který je volen na ustavující nebo výroční schůzi zpravidla na dobu dvou let.
5. MO vede řádnou evidenci svých členů a členských příspěvků.
6. MO volí a odvolává funkcionáře na místní úrovni.
7. Výbor MO je zpravidla tříčlenný ve funkcích: předseda, tajemník, pokladník.
8. Členské schůze se konají dle potřeby alespoň 4x ročně. 1x ročně se koná výroční členská schůze.
9. Členské schůze svolává předseda podle plánů činnosti MO, nebo z jiného naléhavého důvodu, pokud o to požádá alespoň 1/3 členů. Schůze může být také svolána vyšším stranickým orgánem.

10. MO má právo navrhopvat, případně volit své členy do všech pracovních orgánů DSSS. Toto právo se týká i kandidátů na poslance zastupitelských a zákonodárných sborů.
11. Se svěřenými finančními a hmotnými prostředky hospodaří v souladu s platnými předpisy.
12. MO zaniká, klesne-li počet členů pod 3, nebo z rozhodnutí vyššího orgánu.

Hlava VI.

Krajská organizace

1. Krajskou organizaci tvoří všechny místní organizace DSSS v příslušném kraji.
2. Nejvyšším orgánem krajské organizace je krajská konference, která se schází nejméně 1x ročně.
3. Krajská rada (dále jen KR) je orgánem voleným krajskou konferencí a to na územním principu.
4. Do krajské rady jsou voleni, nebo jmenováni zástupci MO, a to podle volebního řádu stanoveného KR.
5. KR ze svého středu volí předsedu, místopředsedu, tajemníka a nejméně 2 členy Krajské rady.
6. KR zodpovídá za rozvoj členské základny, propagaci DSSS a naplňování programových cílů strany.
7. KR sestavuje kandidátku do samosprávných celků, jejichž působnost se shoduje s územní působností kraje.
8. Aktivně se podílí na volební činnosti, která se týká její působnosti v daném územním celku a nese zodpovědnost za dosažené výsledky.
9. Z hlediska řízení v rámci DSSS je KR podřízena RS DSSS.
10. V jedné oblasti může být pouze jedna KR.

Hlava VII.

Republikový sjezd

1. Republikový sjezd (dále jen sjezd) svolává Republikový sněm 1x za dva roky. Svolat mimořádný sjezd je povinen předseda nebo RS, pokud se pro vysloví nejméně 3/5 jejích členů nebo 2/3 krajských rad nebo 1/3 MO z každého kraje.
2. Delegáti sjezdu jsou voleni na krajské konferenci dle předem daného klíče.
3. Sjezd rozhoduje o všech politických a zásadních otázkách a má tyto pravomoci:
  - a) schvaluje zprávu předsedy, zprávu o hospodaření, zprávu RRK a RSRK a ukládá opatření,
  - b) schvaluje ustavující dokumenty, tj. Program, Stanovy, znak a další insignie,
  - c) volí předsedu DSSS, výkonného místopředsedu, Republikový sněm, republikovou revizní a Republikovou smírčí a rozhodčí komisi zpravidla na dvouleté období,
  - d) rozhoduje o zrušení strany a majetkovém vypořádání,

- e) odvolává předsedu, výkonného místopředsedu, Republikový sněm a komise.
- f) Sjezd má právo měnit stanovy.

Hlava VIII.

Republikový sněm DSSS

Nejvyšším orgánem mezi sjezdy je Republikový sněm (dále jen RS).

1. Republikový sněm řídí činnost strany, odpovídá za plnění programových cílů, dokumentů přijatých sjezdem, vytváří koncepce a vydává stanoviska DSSS.
2. Členové RS a jejich náhradníci jsou voleni sjezdem. V případě neplnění svých povinností mohou být odvoláni na návrh buď Republikového sněmu nebo KR. O jejich odvolání rozhodne s definitivní platností RS.
3. Počet členů RS je dán počtem krajských rad. Maximálně může být jeden člen za kraj, není podmínkou, že to musí být předseda KR.
4. Republikový sněm volí ze svého středu tři místopředsedy. Jmenuje ze svého středu tiskového mluvčího a organizačního tajemníka.
5. RS rozhoduje o návrzích na kandidáty do zákonodárných sborů.
6. Potvrzuje kandidátní listiny do zastupitelských sborů vyšších územních celků.
7. Schvaluje rozpočet strany.

Hlava IX.

Výkonný výbor Republikového sněmu

1. Výkonný výbor sněmu (dále jen VVS) je tvořen z předsedy, výkonného místopředsedy a dalších místopředsedů zvolených na RS. Plní úkoly vyplývající z usnesení RS.
2. VVS plní úkoly RS v období mezi jejími zasedáními a je RS odpovědný. Vypracovává podklady a stanoviska k otázkám, jejichž rozhodnutí je v kompetenci RS.
3. VVS svolává pravidelně předseda, popř. výkonný místopředseda.
4. Pro výkon činnosti a zabezpečení úkolů má VVS v případě možnosti k dispozici sekretariát.

Hlava X.

Funkcionáři

1. Člen může získat funkci buď volbou nebo jmenováním.
2. Volba předsedy, výkonného místopředsedy, dalších tří místopředsedů, předsedy RRK a RSRK, předsedů KR se uskutečňuje veřejným nebo tajným hlasováním.
3. Jmenování funkcionářů se uskutečňuje podle rozhodnutí a jednacího řádu daného orgánu.

4. Za výkon funkce může být funkcionáři přiznána funkční odměna. Výši odměny schvaluje RS.
5. Volení a jmenování funkcionáři odpovídají za svou činnost orgánu, který je do funkce zvolil nebo jmenoval.
6. Funkcionáři jsou vázáni základními náplněmi daných funkcí, které jsou rozpracovány v pracovních náplních.
7. Jsou voleni nebo jmenování zpravidla na dva roky.

Hlava XI.

Republiková revizní komise

1. Republiková revizní komise (dále jen RRK) je orgánem DSSS pro kontrolu dodržování dokumentů schválených sjezdem a pro kontrolu finančního hospodaření DSSS. Pracuje podle svého plánu schváleného RS.
2. Sjezd volí do RRK 3 členy v obsazení: předseda a dva členové.
3. RRK má právo přešetřit finanční hospodaření krajských rad, případně dalších orgánů včetně RS DSSS.
4. Při kontrole finančního hospodaření KR se člen zvolený za tuto radu nemusí účastnit této kontroly.
5. RRK je povinna seznámit s výsledky revize kontrolovaný orgán a RS. Zprávu o své činnosti podává sjezdu.
6. Činnost RRK se řídí statutem RRK schváleným sjezdem.
7. RRK řídí metodicky činnost RK nižších stupňů.
8. Člen RRK nesmí vykonávat funkce v dalších volených orgánech DSSS.

Hlava XII.

Republiková smírčí a rozhodčí komise

1. Smírčí a rozhodčí komise řeší vzniklé spory uvnitř strany.
2. Komise má 3 členy, je volena sjezdem ve složení předseda a dva členové.
3. Funkci člena komise nelze spojovat s funkcí v řídicím orgánu jakéhokoliv stupně.
4. Se závěry řešení seznamuje předseda komise RS a dokládá je protokolem.

Hlava XIII.

Zásady hospodaření

1. Majetek DSSS je tvořen finančními a hmotnými prostředky získanými z dobrovolných darů, členských příspěvků, případně při úspěchu ve volbách ze státních příspěvků.
2. Veškerý majetek slouží k zabezpečování činnosti DSSS ve smyslu naplňování jejich volebních programů.

3. Náklady a výdaje představují hlavně náklady na pronájem kancelářských místností, poplatky za energie, vybavení kancelářskou technikou, poštovné telefony a další provozní náklady.
4. Funkcionáři a pracovníci DSSS mají nárok na náhrady cestovního a odsouhlasené odměny.
5. Organizace a orgány vystupují v majetkoprávních vztazích v rozsahu kompetencí stanovených těmito zásadami a nesou za jejich uplatňování plnou zodpovědnost.
6. Oprávnění k výběru finanční hotovosti a manipulaci s finančními prostředky mají předseda, výkonný místopředseda a místopředseda zodpovědný za hospodaření DSSS.
7. Činnost DSSS v hospodářských otázkách řídí místopředseda pro hospodaření v souladu s hospodářskými předpisy.
8. Návrh ročního rozpočtu vypracovává Výkonný výbor sněmu a schvaluje RS. Návrh globálního rozpočtu schvaluje sjezd.
9. Zanikne-li DSSS bez právního nástupce, bude majetkový zůstatek strany převeden na charitativní účely.

Hlava XIV.

Společná závěrečná ustanovení

1. Statutárními zástupci DSSS jsou předseda a výkonný místopředseda.
2. Na úrovni KR se za orgán podepisuje předseda nebo místopředseda. Na úrovni MO předseda.
3. Členové všech orgánů a organizací jsou vázáni mlčenlivostí o projednávaných skutečnostech, pokud jednání bylo prohlášeno za uzavřené nebo důvěrné.
4. Po zrušení MO mohou její členové přejít do jiné činné MO se souhlasem KR.
5. Počty delegátů krajské konference jsou stanoveny podle daného klíče. Stejně se postupuje při volbě delegátů na sjezd. Klíč pro volbu stanoví RS.
6. O zrušení DSSS rozhodne sjezd, rozhodne rovněž o likvidaci majetku dle platných předpisů.
7. Všechna rozhodnutí přijatá po schválení těchto stanov kterýmkoliv orgánem DSSS, která jsou v rozporu s těmito stanovami, jsou neplatná.

V Praze, dne 20. listopadu 2010

Kontakte-mail: mo.dsss.litvinov@centrum.cz

<http://www.mo-dsss-litvinov.majestat.cz> Vytvořeno službou Webgarden